

“মৰমৰ সন্তানসকল – এই সময়ত নিৰাকৰ পিতা সাকৰত আহি তোমালোকৰ শৃংগাৰ কৰে, তেওঁ অকলে নকৰে”

***প্ৰশ্ন :-** তোমালোক সন্তানসকল স্মৃতিৰ যাত্ৰাত কিয় থাকাক?

***উত্তৰ :-** 1) কিয়নো তোমালোকে জানা যে এই স্মৰণৰ দ্বাৰাই আমি দীৰ্ঘায়ু লাভ কৰোঁ, আমি নিৰোগী হৈ যাওঁ। 2) স্মৰণ কৰিলে আমাৰ পাপ নাশ হয়। আমি সঁচা সোণ হৈ যাওঁ। আত্মাৰ পৰা বজোঁ, তমোৰ খাদ আঁতৰি যায়, আত্মা কাঞ্চন (পবিত্ৰ) হৈ যায়। 3) স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোক পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাবাৰ। 4) তোমালোকৰ শৃংগাৰ হ'ব। 5) তোমালোক বহুত ধনৱান হৈ যাব। এই স্মৰণেই তোমালোকক পদমাপদম ভাগ্যশালী কৰি তোলে।

ওঁম্ শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই বুজাই আছে। ইয়াত বহি তোমালোকে কি কৰা? এনেকুৱা নহয় যে কেৱল শান্তিত বহি আছে। অৰ্থ সহিত জ্ঞানযুক্ত অৱস্থাত বহি আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ জ্ঞান আছে - পিতাক আমি কিয় স্মৰণ কৰোঁ। পিতাই আমাক বহুত দীৰ্ঘায়ু কৰি তোলে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে আমাৰ পাপ নাশ হ'ব। আমি সঁচা সোণ সতোপ্ৰধান হৈ যাম। তোমালোকৰ কিমান শৃংগাৰ হয়। তোমালোকৰ আয়ুস বৃদ্ধি হৈ যাব। আত্মা কাঞ্চন হৈ যাব। এতিয়া আত্মাত খাদ পৰি আছে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা বজোঁ-তমোৰ যি খাদ পৰিছে সেই সকলো আঁতৰি যাব। ইমানেই তোমালোকৰ লাভ হয়। আকৌ আয়ুস বৃদ্ধি হৈ যাব। তোমালোক স্বৰ্গৰ নিবাসী হৈ যাব। আৰু বহুত ধনৱান হৈ যাব। তোমালোক পদমাপদম ভাগ্যশালী হৈ যাব। সেয়েহে পিতাই কয় - মনমনাভৰ, মামেকম (কেৱল মোকেই) স্মৰণ কৰা। কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিবলৈ নকয়। পিতাৰতো শৰীৰ নাই। তোমালোক আত্মাও আচলতে নিৰাকাৰী। আকৌ পুনৰ্জন্মত আহি-আহি পাৰস বুদ্ধিৰ পৰা পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ গ'ল। এতিয়া পুনৰ কাঞ্চন হ'ব লাগে। এতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ আছে। পানীত স্নানতো জন্ম-জন্মান্তৰ কৰিলা। এনেকৈ ভাবিলা যে ইয়াৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হৈ যাম কিন্তু পবিত্ৰ হোৱাৰ সলনি আৰুহে পতিত হৈ লোকচান কৰিলা কিয়নো এয়া হৈছেই মিছা মায়া, সকলোৰে মিছা কোৱাৰ সংস্কাৰ আছে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক পবিত্ৰ কৰি যাওঁ আকৌ তোমালোকক কোনে পতিত কৰিলে? এতিয়া তোমালোকে অনুভৱ নকৰা জানো। কিমান গংগা স্নান কৰিলা কিন্তু পবিত্ৰতো নহ'ল। পবিত্ৰ হৈতো পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যাব লাগে। শান্তিধাম আৰু সুখধাম হৈছে পবিত্ৰ ধাম। এইখনতো হৈছেই ৰাৱণৰ সৃষ্টি, ইয়াক দুখধাম বুলি কোৱা হয়। এয়াতো বুজিবলৈ সহজ কথা নহয় জানো। ইয়াত কোনো কঠিনতা নাই। আনক শুনাবলৈও কঠিন নহয়। যেতিয়া কাৰোবাক লগ পোৱা তেতিয়া কেৱল এইটো ক'বা - নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। আত্মাসকলৰ পিতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। সকলোৰে শৰীৰৰ পিতাতো বেলেগ-বেলেগ। আত্মাসকলৰতো পিতা এজনেই। কিমান ভালকৈ বুজায় আৰু হিন্দীতে বুজায়। হিন্দী ভাষাটোৱে হৈছে মুখ্য। তোমালোকে পদমাপদম ভাগ্যশালী বুলি এই দেৱী-দেৱতাসকলকে নক'বা জানো। এওঁলোক কিমান ভাগ্যশালী। এইটো কোনেও নাজানে যে এওঁলোক স্বৰ্গৰ মালিক কেনেকৈ হ'ল। এতিয়া তোমালোকক পিতাই শুনাই আছে। এই সহজ যোগৰ দ্বাৰা পুৰুষোত্তম সংগমযুগতে এনেকুৱা হৈ যায়। এতিয়া হৈছে পুৰণি সৃষ্টি আৰু নতুন সৃষ্টিৰ সংগম। পুনৰ তোমালোক নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাব। এতিয়া পিতাই কেৱল কয় - দুটা শব্দ অৰ্থ সহিত স্মৰণ কৰা। গীতাত আছে ‘মনমনাভৰ’। শব্দতো পঢ়ে কিন্তু অৰ্থ একোৰে বুজি নাপায়। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা কিয়নো মইহে পতিত-পাৱন, আন কোনেও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। পিতাইহে কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পাৱন হৈ পাৱন সৃষ্টিলৈ গুচি যাব। প্ৰথমতে তোমালোক সতোপ্ৰধান

আছিল। আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। এতিয়া ৪৪ জন্মৰ পাছত তোমালোক আকৌ নতুন সৃষ্টিত দেৱতা হোৱাগৈ।

ৰচয়িতা আৰু ৰচনা দুয়োটাকে তোমালোকে জানি গ'ল। গতিকে তোমালোক এতিয়া আস্তিক হৈ গ'ল। আগতে জন্ম-জন্মান্তৰ তোমালোক নাস্তিক আছিল। এই কথা যিজন পিতাই শুনায় সেয়া আন কোনেও নাজানে। য'লৈকে নোযোৱা তোমালোকক এই কথাবোৰ কোনেও নুশুনায়। এতিয়া দুয়োজন পিতাই তোমালোকৰ শৃংগাৰ কৰি আছে। প্ৰথমতেতো পিতা অকলে আছিল। শৰীৰ ৰহিত আছিল। ওপৰত বহি তোমালোকৰ শৃংগাৰ কৰিব নোৱাৰে। কথিত আছে নহয় ১ আৰু ২ লগ লগালে ১২ হয় বাকী প্ৰেৰণা বা শক্তি আদিৰ কথা নাই। ওপৰৰ পৰা প্ৰেৰণাৰ দ্বাৰা পাব নোৱাৰি। নিৰাকাৰে যেতিয়া সাকাৰৰ আধাৰ লয় তেতিয়াহে তোমালোকৰ শৃংগাৰ কৰে। বুজিও পায় - বাবাই আমাক সুখধামলৈ লৈ যায়। ড্ৰামাৰ প্লেন অনুসৰি বাবা বান্ধ খাই আছে, তেওঁৰ কৰ্তব্যও নিৰ্দ্ধাৰিত কৰা আছে। প্ৰতি ৫ হাজাৰ বছৰৰ পাছত তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে আহে। এই যোগবলৰ দ্বাৰা তোমালোক কিমান কাঞ্চন হৈ যোৱা। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়ো কাঞ্চন হৈ যায় আকৌ ছিঃ-ছিঃ হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰা - এই পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা মই এনেকুৱা শৃংগাৰিত হ'মগৈ। তাত ক্ৰিমিনেল (কু, বিকাৰী) দৃষ্টি নাথাকে। তথাপিও সকলো অংগ ঢাকি ৰাখিব। ইয়াত চোৱা ৰাৱণ ৰাজ্যত ছিঃ-ছিঃ কথা শিকে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক চোৱা পোচাক আদি কিমান সুন্দৰ। ইয়াত সকলো দেহ-অভিমানী। তেওঁলোকক দেহ-অভিমানী বুলি কোৱা নহয়। তেওঁলোকৰ স্বাভাৱিক সৌন্দৰ্য্য থাকে। পিতাই তোমালোকক এনেকুৱা স্বাভাৱিক সৌন্দৰ্যৰ অধিকাৰী কৰি তোলে। আজিকালিতো আচল অলংকাৰ কোনেও পিন্ধিবও নোৱাৰে। কোনোবাই পিন্ধিলেও সেয়া লুটি (কাটি) লৈ যাব। তাতো এনেকুৱা কোনো কথা নাথাকে। এনেকুৱা পিতা তোমালোকে পাইছা, এওঁৰ অবিহনেতো তোমালোক তেনেকুৱা হ'ব নোৱাৰা। বহুতে কয়, মইতো ডায়ৰেষ্ট (পোনপটীয়াকৈ) পিতাৰ পৰা লওঁ। কিন্তু তেওঁ দিবনো কেনেকৈ। লাগিলে চেষ্টা কৰি চোৱা ডায়ৰেষ্ট বিচৰা। চোৱা প্ৰাপ্তি হয়নে! এনেকৈ বহুতে কয় - মইতো শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ম। ব্ৰহ্মাক সোধাৰ কি দৰকাৰ। শিৱবাবাই প্ৰেৰণাৰে কিবা দি দিব! ভাল-ভাল পুৰণা সন্তানসকলকো মায়াই এনেকৈ কাটি পেলায়। এজনক মানে কিন্তু এজনে কি কৰিব। পিতাই কয়, মই এজন কেনেকৈ আহিম। মুখ নোহোৱাকৈ কথা কেনেকৈ ক'ম। মুখৰতো গায়ন আছে নহয় জানো। গো-মুখৰ পৰা অমৃত ল'বলৈ কিমান ঠেলা-হেঁচা কৰে। আকৌ শ্ৰীনাথ দ্বাৰলৈ গৈ দৰ্শন কৰে। কিন্তু তেওঁৰ দৰ্শন কৰিলে কি হ'ব। ইয়াক কোৱা হয় তত্ত্ব (ভূত) পূজা। তাত আত্মাতো নাই। বাকী ৫ তত্ত্বৰ পুতলা সাজি থোৱা আছে অৰ্থাৎ মায়াক স্মৰণ কৰা হৈ গ'ল। ৫ তত্ত্ব প্ৰকৃতি নহয় জানো। তত্ত্বক স্মৰণ কৰিলে কি হ'ব? প্ৰকৃতিৰ আধাৰতো সকলোৰে আছে কিন্তু তাত হৈছে সতোপ্ৰধান প্ৰকৃতি। ইয়াত হৈছে তমোপ্ৰধান প্ৰকৃতি। পিতাই সতোপ্ৰধান প্ৰকৃতিৰ আধাৰ কেতিয়াও ল'বলগীয়া নহয়। ইয়াততো সতোপ্ৰধান প্ৰকৃতি পাব নোৱাৰি। পিতাই কয় - ইয়াত যিসকল সাধু-সন্ত আছে সেই সকলোকে ময়ে উদ্ধাৰ কৰিবলগীয়া হয়। মই নিবৃত্তি মাৰ্গত নাহোৱেই। এয়া হৈছেই প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। সকলোকে কওঁ - পবিত্ৰ হোৱা। তাতো নাম-ৰূপ আদি সকলো সলনি হৈ যায়। সেয়েহে পিতাই বুজায় - চোৱা এই নাটকখন কেনেকৈ ৰচি থোৱা হৈছে। এজনৰ চেহেৰা আনজনৰ লগত নিমিলে। কিমান কোটি-কোটি আছে, সকলোৰে চেহেৰা বেলেগ। কোনোবাই যিমনে যি নকৰক তথাপিও এজনৰ চেহেৰা আনজনৰ লগত মিলিব নোৱাৰে। ইয়াকে কোৱা হয় প্ৰকৃতি, বিস্ময়। স্বৰ্গকো বিস্ময়কৰ বুলি কোৱা নহয় জানো। কিমান শোভনীয় হয়। মায়াৰ ৭টা বিস্ময় পিতাৰ এটা বিস্ময়। সেই ৭টা বিস্ময় তৰাজুৰ এফালে ৰাখা, এই এটা বিস্ময় আনফালে ৰাখা তথাপিও ই ভাৰী হৈ যাব। এফালে জ্ঞান আৰু আনফালে ভক্তিক ৰাখা তেতিয়া জ্ঞানৰ ফালে বহুত ভাৰী হৈ যাব। এতিয়া তোমালোকে বুজি

পোৱা যে ভক্তি শিকাওঁতাতো অনেক আছে। জ্ঞান দিওঁতা এজনেই পিতা। সেয়েহে পিতাই বহি সন্তানসকলক পঢ়ায়, শৃংগাৰ কৰে। পিতাই কয় - পবিত্ৰ হোৱা, তেতিয়া কয় - নহয়, আমি তো ছিঃ-ছিঃহে হ'ম। গৰুড় পুৰাণতো বিষয় বৈতৰণী নদী দেখুৱাইছে। তেজপিয়া, বিশ্চিক, সাপ আদি সকলোৱে এটাই আনটোক কামুৰি থাকে। পিতাই কয় - তোমালোক কিমান গৰাকী বিহীন হৈ যোৱা। তোমালোক সন্তানসকলকহে পিতাই বুজায়। বাহিৰৰ কাৰোবাক এনেকৈ চিধাকৈ ক'লে বিতুষ্ট হৈ যাব। বহুত যুক্তিৰে বুজাবলগীয়া হয়। কিছুমান সন্তানৰ বাৰ্তালাপ কৰাৰো সাধাৰণ জ্ঞানখিনি নাই। সৰু শিশু একেবাৰে নিষ্পাপ হয় সেয়েহে সিহঁতক মহাত্মা বুলি কোৱা হয়। ক'ত কৃষ্ণ মহাত্মা, ক'ত এই সন্ন্যাসী নিবৃত্তি মাৰ্গৰসকলে মহাত্মা বুলি কয়। সেয়া হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। তেওঁলোক কেতিয়াও ভ্ৰষ্টাচাৰেৰে জন্ম নহয়। তেওঁলোকক কোৱাই হয় শ্ৰেষ্ঠাচাৰী। এতিয়া তোমালোক শ্ৰেষ্ঠাচাৰী হৈ আছা। সন্তানসকলে জানে যে ইয়াত বাপদাদা দুয়ো একেলগে আছে। দুয়োজনে নিশ্চয় ভালেই শৃংগাৰ কৰিব। সকলোৰে অন্তৰে বিচাৰিব - যিয়ে এই সন্তানসকলক এনেকুৱা শৃংগাৰ কৰিছে আমিনো কিয় তেওঁৰ ওচৰলৈ নাযাওঁ। সেয়েহে তোমালোক ইয়ালৈ পুনৰুজ্জীৱিত হ'বলৈ আহ। পিতাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ অন্তৰ আকৰ্ষিত হয়। যাৰ পুৰা নিশ্চয় হয় তেওঁতো ক'ব - লাগিলে মাৰা, যি ইচ্ছা তাকেই কৰা মই কেতিয়াও সংগ ত্যাগ নকৰো। কিছুমানেতো কোনো কাৰণ নোহোৱাকৈ এৰি দিয়ে। এয়াও ড্ৰামাৰ খেল ৰচি থোৱা আছে। আঁতৰি যায় বা ডায়ভোৰ্চ দি দিয়ে।

পিতাই জানে এওঁ ৰাৱণৰ বংশৰ। কল্লই-কল্লই এনেকুৱা হয়। কিছুমান আকৌ উভতি আহি যায়। বাবাই বুজায় - হাত এৰি দিলে পদ কম হৈ যায়। সন্মুখলৈ আহে, প্ৰতিজ্ঞা কৰে - মই এনেকুৱা পিতাক কেতিয়াও ত্যাগ নকৰোঁ। কিন্তু মায়া ৰাৱণো কম নহয়, তৎক্ষণাত নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰি লয়। পুনৰ সন্মুখলৈ আহিলে তেওঁলোকক বুজোৱা হয়। পিতাই জানে লাঠিৰে কোবাব! পিতাইতো তথাপি মৰমেৰে বুজাব, তোমাক মায়া গ্ৰাহে (ঘঁৰিয়ালে) গিলি পেলালেহেঁতেন, ভাল হ'ল যে বাচি আহি গ'লা। আঘাত প্ৰাপ্ত হ'লে পদ কম হৈ যাব। যি সদায় একৰস হৈ থাকিব তেওঁ কেতিয়াও আঁতৰি নাযাব। কেতিয়াও হাত এৰি নিদিব। ইয়াত পিতাক এৰি মৃত হৈ মায়া ৰাৱণৰ হৈ গ'লে তেতিয়া তেওঁক মায়াই আৰু জোৰেৰে খাই পেলাব। পিতাই কয় - তোমালোকৰ কিমান শৃংগাৰ কৰোঁ। বুজোৱা হয়, ভালকৈ চলা, কাকো দুখ নিদিবা। তেজেৰেও লিখি দিয়ে আকৌ যেনেকুৱা আছিল তেনেকুৱাই হৈ যায়। মায়া বহুত বলৱান। নাক-কানত ধৰি একেবাৰে পীড়িত কৰি দিয়ে। এতিয়া তোমালোকক জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰদান কৰে গতিকে ক্ৰিমিনেল দৃষ্টি কেতিয়াও যাব নালাগে। বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ হ'লে কিবা অলপ মেহনততো কৰিব লাগিব। এতিয়া তোমালোক আত্মা আৰু তোমালোকৰ শৰীৰ দুয়োটা তমোপ্ৰধান। খাদ পৰি গ'ল। এই খাদ ভক্ষ্য কৰিবলৈ পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰানে, লাজ নালাগেনে। স্মৰণ নকৰিলে মায়াৰ ভূতে তোমালোকক গিলি পেলাব। তোমালোক কিমান ছিঃ-ছিঃ হৈ গ'লা, ৰাৱণৰ ৰাজ্যত এনেকুৱা এজনো নাই যি বিকাৰৰ দ্বাৰা জন্ম হোৱা নাই। তাত এই বিকাৰৰ নাম-চিহ্ন নাই, ৰাৱণেই নাই। ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয় দ্বাপৰৰ পৰা। পবিত্ৰ কৰি তোলেওঁতা এজনেই পিতা। পিতাই কয় - সন্তানসকল এই এটা জন্মই পবিত্ৰ হ'ব লাগে, তাৰ পাছততো বিকাৰৰ কথাই নাথাকে। সেইখন হৈছেই নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। তোমালোকে জানা এওঁলোক পবিত্ৰ দেৱী-দেৱতা আছিল আকৌ ৪৪ জন্ম লৈ-লৈ অৱনতি হ'ল। এতিয়া হৈছে পতিত সেইবাবে আহ্বান কৰে - শিৱবাবা আমাক এই বিকাৰী সৃষ্টিৰ পৰা মুক্ত কৰা। এতিয়া যেতিয়া পিতা আছিল তেতিয়াহে তোমালোকে বুজি পালা যে এয়া হৈছে পতিত কাম। আগতে বুজা নাছিল কাৰণ তোমালোক ৰাৱণ ৰাজ্যত আছিল। এতিয়া পিতাই কয় - সুখধামলৈ যাবলৈ হ'লে ছিঃ-ছিঃ হ'বলৈ এৰা। আধাকল্প তোমালোক ছিঃ-ছিঃ হ'লা। শিৱত পাপৰ বোজা বহুত আছে আৰু তোমালোকে গালিও বহুত দিলা। পিতাক

গালি দিলে পাপ বহুত বাঢ়ি যায়, এয়াও ড্ৰামাত ভূমিকা আছে। তোমালোক আত্মাসকলেও ৪৪ৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছা, সেয়া পালন কৰিবই লাগিব। প্ৰত্যেকে নিজৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব। তেন্তে আকৌ তোমালোকে কিয় কান্দা! সত্যযুগত কোনেও নাকান্দে। আকৌ জ্ঞানৰ দশা পুৰা হ'লে তেতিয়া সেই কন্দা-কটা আৰম্ভ হৈ যায়। মোহজিতৰ কাহানীও তোমালোকে শুনিছা। এয়াতো এক মিছা দৃষ্টান্ত ৰচি দিছে। সত্যযুগত কাৰো অকাল মৃত্যু নহয়। মোহজিৎ কৰি তোলেঁতোতো এজনেই পিতা। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ তোমালোক উত্তৰাধিকাৰী হোৱাগৈ, যিয়ে তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। নিজকে সোধা - মই আত্মা তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰী হয়নে? বাকী লৌকিক পঢ়াত কি আছে। আজিকালিতো পতিত মনুষ্যৰ মুখো চাব নালাগে, সন্তানকো দেখুৱাব নালাগে। বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে আমি সংময়ুগত আছো। এজন পিতাকে স্মৰণ কৰোঁ আৰু বাকী সকলোকে দেখিও নাচাওঁ। আমি নতুন সৃষ্টিকৰ্ত্তা চাওঁ। আমি দেৱতা হ'মগৈ, এই নতুন সম্বন্ধকৰ্ত্তা চাওঁ। পুৰণা সম্বন্ধ দেখিও নাচাওঁ। এই সকলোবোৰ ভস্ম হৈ যাব। আমি অকলে আহিছো অকলে যাম। পিতা এবাৰেই আহে লগত লৈ যাবৰ বাবে। ইয়াক শিৱবাবাৰ বৰযাত্ৰী বুলি কোৱা হয়। সকলো শিৱবাবাৰেই সন্তান। পিতাই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিয়ে, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। আগতে বিহ পান কৰিছিলো, এতিয়া অমৃত পান কৰা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজকে সত্যযুগৰ নিবাসী বুলি বুজি চলিব লাগে। পুৰণা সম্বন্ধক দেখিও সেয়া চাব নালাগে। বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে যে মই অকলে আহিছিলো, অকলে যাব লাগিব।
- (2) আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োকৈ কাঞ্চন (পবিত্ৰ) কৰি তুলিবৰ বাবে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰৰে চোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। ক্ৰিমিনেল (কু, বিকাৰী) দৃষ্টি সমাপ্ত কৰিব লাগে। জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা নিজৰ শৃংগাৰ কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** পিতাৰ ছত্ৰছায়াত সদায় সুখানুভূতি কৰোঁতা আৰু কৰাওঁতা বিশেষ আত্মা হোৱা

য'ত পিতাৰ ছত্ৰছায়া আছে ত'ত মায়াৰ পৰাও সদায় নিৰাপদ। ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত মায়াই প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে। পৰিশ্ৰমৰ পৰা স্বতঃ দূৰ হৈ যাব, সুখানুভূতি কৰি থাকিব কিয়নো পৰিশ্ৰমে সুখানুভূতি কৰিবলৈ নিদিয়। ছত্ৰছায়াত থকা এনেকুৱা বিশেষ আত্মাসকলে উচ্চ পঢ়া পঢ়িও সুখানুভূতি কৰি থাকে কিয়নো তেওঁলোকৰ নিশ্চয় আছে যে আমি কল্প-কল্পৰ বিজয়ী হওঁ, বিজয় সুনিশ্চিত। সেয়েহে সদায় সুখানুভূতি কৰি থকা আৰু আনকো সুখানুভূতিত থকাৰ বাৰ্তা দিয়া। এয়াই হৈছে সেৱা।

***শ্লোগান:-** যিয়ে ড্ৰামাৰ ৰহস্যক নাজানে তেওঁৰেই বিতুষ্ট হয়।

ওঁম্ শান্তি!!
